

Je to záplava útržkovitých vzpomínek. Nevím, které vybrat a které nechat navždy zapadnout. Protože nikdy víc příběh toho Dítěte psát nebudu. Když ho píšu, každičký obraz znovu prožívám. Vidím i cítím to, co vidělo a cítilo to Dítě. Byla jsem jím. Můj jazyk mě ale chrání. Nemohu jím být i v jazyce, vyhýbám se ich formě. To je příliš surové a bolestné. Ustrnutí je to, co mi přináší bolest. Hluboko v jeskyni svého těla ustrnu a pak dlouhou dobu musím konejšit Tikumu, která tam leží a pláče, anebo už nepláče, ale jen leží tváří k chladivému kameni.

Lituji, že tento příběh nemůže napsat také moje sestra. Ráda bych ji poznala. Její duši. Jsme zrozené z jednoho těla a prožily jsme spolu sedm měsíců blaženosti v mořské vodě dělohy. Kdyby vládla jazykem, jistě by popsala svoje vzpomínky a v nich bychom se nakonec mohly setkat. Jenže moje sestra zůstala ve světě pobývání uvnitř těla bez tíhy jazyka. Zůstala napůl uvězněná tady a napůl blažená v blízkosti andělů. Tak její bytí v našem světě vnímám já. Kdyby těmto slovům rozuměla, usměrnila by mě. Nikdo neví a nikdo se nedozví, kde vlastně její duše přebývá. Je dost dobře možné, matko, že okamžitě po narození, když ji cizí ruce odnesly od tebe, matko, pochopila, že ji v životě s tebou nečeká nic, za čím by měla vyslat svoji duši. A moudře pozastavila její pohyb ke světu lidí.

A velká škoda je, že jsi své vzpomínky nese-psala ty, matko. Ráda bych pročetla tvůj deník, abych pochopila, jak jsi o sobě a o svých činech smýšlela. Ráda bych si přečetla cokoli, byť jen pár drobně sepsaných slov na okraji papíru, z tvých vzpomínek na nás. Samozřejmě jsi nemohla zapomenout, to není pro zdravou mysl možné, ale mohla jsi záměrně nepřemýšlet a neuracet se. Musím se zeptat Martina, až se s ním setkám, zda jsi své vzpomínky přece jen neza- znamenala.

Ano, byť se snažím zůstat strážlivá v mysli i citech, když o tobě píšu, vibruje ve mně touha po jakémkoliv zmínce o tom, že jsi mě mi-

lovala. I přesto, že důkazů lásky je bezpočet a já od tebe žádné nedostala.

Ale také je to možná tak, že v okamžení, kdy jsi zavrhla své dcery, zavrhla jsi i sebe jako jejich matku. A když jsi opustila tuto zem, opustila jsi i krajinu jejich těl a duší.

Zavírat dveře za svojí minulostí je pro mě nesmírně těžké. Vždy když už si myslím, že se mi to podařilo, překvapí mě závan studeného vzduchu kdesi u nejcitlivějšího místa v mém těle a já se neubráním návratu k těm dveřím s iluzí, že už je konečně neprodyšně uzavřu a uzamknu na poslední západ. Rituál loučení s minulostí je nekonečný. Così chybí. A já nemohu, matko, přijít na to, co.

12.

Vždy existoval menší či větší, ale každopádně podstatný rozdíl mezi tím, jaká jsem byla venku a jaká uvnitř. Ten rozdíl nikdo neviděl. V letech mého dětství nikdo. Později ano, ale jen když jsem to připustila.

Dítě se naučilo obratně předstírat. Předstíralo radost, spokojenost, souhlas, přijetí toho, co bylo uvnitř nepřijatelné. Předstíralo, že je milované a že si této lásky váží. Postupně se v tomto předstírání ztratilo. Už nevědělo, kdo je a co cítí. Prožitky se smísily do chuchvalce nejasné krivdy a zklamání. Nechávalo, co udělalo špatně, ale pozorovalo dospělé a uvědomovalo si, že je s ním špatně úplně VŠECHNO. Matka mu, asi aby nezapomnělo, říkala: nikdo tě nechtěl, vraceli tě, ale my jsme si tě nechali. Cítilo se provinilé. Nechali si ho... Ta slova pokaždé skrývala nevyslovené: ale můžeme tě zase vrátit... Nechávalo, kdy a proč by se to mohlo stát. Ta slova nad ním visela jako černý bouřkový mrak tiše vyčkávající na jeho poslední provinění, které spustí krupobití trestu. Bálo se. Nevědělo, co činit, aby nebylo potrestané. Otec většinou netrestal. Matka trestala slovy a vším, co ta slova skrývala nevysloveného. Dítě bylo zlobivé. Nechtělo být, ale

bylo. Ušpinilo si oblečení od vody z kaluží. Nechtělo, ale nedokázalo to uhlídat. Venku zapomínalo na svět tam u Nich. Milovalo svobodu a dusilo se v sevření jejich pravidel a následných výčitek, když je porušilo. Čistota bylo jedno ze základních. Otec se často ptal: proč jsi špinavá? Nevěděla. Nesmyslné otázky, na které nenacházela odpověď. Selhávalo a spolu s oblečením se špinila i jeho duše. Bylo teprve šestileté, ale pochopilo, že NIKDY neobstojí. Vzdalo to. Rezignovalo na přijetí. Zpočátku si to neuvědomovalo, postupem let to sílilo. Chtělo je mít rádo, ale nedostalo šanci.

Pokračovalo v předstírání. Má být spokojené? Bude se tvářit spokojeně. Má se radovat? Bude se radovat. Má být vděčné? Bude vděčné. Pozorovalo svět a tvářilo se, že je jen obyčejné Dítě. Nebylo. Necítilo se jako Dítě. Cosi se ztrácelo a Dítě vědělo, že není návratu. Chtělo přežít. Přizpůsobilo se Jejich podmínkám. Bez slz.

13.

---

*Toto byl počátek období, které si velmi dobře pamatuji, matko. Uza-
vřela jsem se. Před světem lidí. Jestli jsem se pokusila po adopci dů-
věřovat, během jediného roku u nich, ještě dříve, než jsem nastoupila
do 1. třídy, jsem schopnost vykřesat ze sebe důvěru ztratila. Moje
dětské srdce se zatvrzovalo. Byla jsem zraňovaná a zraňovala jsem
se. Nevěřila jsem Jejím slovům. Od počátku mi lhala. Ona nejspíš
z nevědomosti a jednoduchosti své osobnosti. On vlečen jejím příkla-
dem. Překrucovali jakékoliv informace o mně. Popírali i to, co jsem
si pamatovala. Velmi mě tím znejišťovali. A to se táhlo až do mého
dospívání. Nejhorším důsledkem toho bylo, že jsem nevěřila nejen
Jim, ale ani sobě. Každá moje vzpomínka mohla být mylná. Nikdo
mi ji nepotvrzoval. Nechtěli, abych si cokoli pamatovala z dob, kdy
jsem nežila u Nich. Byli schopní ve své jednoduchosti lhát. Zmátli mě
na mnoho let. Oslovovala jsem je Maminko a Tatínku, ale cítila jsem,
že je to jenom hra. Oni nebyli moji a já nikdy nebyla jejich.*

Matko, někdy přemýšlím, jaký by byl můj život u tebe. Cítila bych se takto vyvlastněná sobě samé? Pochybovala bych o sobě? O tom, kdo jsem? Nejspíš ne. Nejspíš jsi byla tvrdou matkou. Nejspíš bych k tobě v nějakém období také cítila nenávisť, ale byla bys tou, které ta nenávisť skutečně patří. A já bych nepochybovala o tom, že ji skutečně cítím a že je to oprávněné. Ano, kruté a necitlivé matky je možné i nenávidět. Nejspíš bych ti někdy odpustila. Jako jsem ti odpustila, když jsem pochopila, že jsi byla také opuštěná. Nejspíš bych v zrcadle tvé tváře poznávala tu svoji. A skutečnost by byla skutečná.

14.

Dítě hladovělo po přijetí a lásce. Usmívalo se na každého, kdo byl ochoten mu je poskytnout, ale současně skrývalo obrovskou míru nedůvěry vůči všemu lidskému. Neznalo schopnost důvěřovat. Neznalo klid uvnitř svého těla. Neustále se choulilo do sebe s podivným neklidem pod kůží. Dlaně mělo zpocené, aniž by chápalo proč.

Matka a Otec poskytovali to, co prý Dítě potřebovalo nejvíce. Jídlo a místo, kam se Dítě vracelo ze světa venku. Dostávalo od Nich to, co nechtělo. Musí jíst, i když nemá hlad, protože je prý velmi vyhublé. Musí dojíst oběd, aby nezklamalo jejich snahy. Oni nechtějí selhat. Dítě jim v tom nesmí překážet. Podvoluje se, ale cítí zlost. Je přeplněné. Je přesycené jídlem a nedosycené blízkostí. Cítí se vzdálené od Nich i od sebe. Tělo Dítěte je oddělené od duše Dítěte. Pozoruje svoje ruce a těžko si dává dohromady, že k němu patří. Tluče hlavou do zdi a těžko odhaduje, zda je tím, kdo cítí nebo necítí bolest. Zarývá si nehty do kůže a tu samou, ale poraněnou kůži pozoruje, jako by patřila někomu jinému. Chce se dotknout sebe samého, ale ztrácí orientaci v prostoru – neví, kde je jeho tělo. Navenek se projevuje jako nemotorné a nepozorné. Naráží do předmětů, do rohů nábytku a fater dveří, zraňuje se, ale vždy, když se to stane, nechápe, jak se to

stalo. Je to divné. Dítě samo sebe cítí jako divné. V nesouladu s předměty kolem jeho těla i v divném spojení se svým vlastním tělem.

Nutí ho k odpolednímu spánku. Nemůže usnout. Spánek je jako smrt. Bojí se nebytí. Ztratilo by se úplně. Vždy když propadá skrze své tělo do obrovské prázdnoty pod sebou, cukne sebou hrůzou a tělo se k němu vrátí. Vší silou se snaží udržet otevřené oči. Nechce padat. Děsí se snů. Jsou tam zlé čarodějnice a Dítě je jim vydáno napospas. Nechce být zaplavené nevyslovitelnou hrůzou obrazů snů. Ví, že jej tam nic dobrého nečeká. Oči pálí. V puse je sucho. Skřípe zuby, až jsou obroušené do maličkých perliček.

„Prosím, nenuťte mě spát. Číhá tam na mě smrt, bolest a strach.“

15.

Toto byl prvopočátek mého komplikovaného vztahu k jídlu. Ten, který si pamatuji. To, co jsem s jídlem prožila u tebe, matko, bylo zapomenuté. Jen v záznamech z dětského domova a sociálního šetření stálo: Bojí se o jídlo, byla často ponechána bez jídla v bytě. Sama se psy.“ Mohu se jen domnívat, budu-li věřit tomu, co je psáno, že jsem v prvních letech u tebe zažila hladovění a poté strach o jídlo. S Nimi jsem prožívala strach z jídla a neustálé přesycení. Domnívali se, že když mě vykrmí, budu spokojená a šťastná dítě? Nebo jen sytili skrze mě svoji potřebu o někoho pečovat dle svých dlouho nenaplněných představ?

Jídlo byl vetřelec vnikající do mého těla. Moje tělo bylo používané k syčení. Sytila jsem nedobrovolným přejídáním jejich potřebu někoho sytit... Protože si nevšímali mojí skutečné potřeby, učili mě odvracet se od svého těla a nedůvěřovat tomu, co cítím, že potřebuji, a naopak. Přestože jsem neměla hlad, musela jsem jíst. Přestože jsem měla hlad, toužila jsem ještě chvíli hladovět. Jen ve vzácných chvílích souznění s Jejich světem a se sebou jsem jedla s radostí.

Jíst také znamenalo přijímat Matku. A já jsem ani na okamžik nezatoužila požírat svoji Matku. Prožívala jsem s jejím jídlem fantazii, která splývala s realitou, že mi skrze jídlo proniká do těla.

Matko, u tebe bych nejspíš hladověla nejen po jídle, ale i po lásce. Nejspíš bych prožila něco obdobného, něco, co dětskou duši deformuje, učí ji, že nemá hodnotu a že není hodné lásky. Nejspíš bys mi nedala nic lepšího než Oni. Hlad i přesycení způsobuje duši skrze tělo totéž. Rezignaci na vyjadřování svých vlastních potřeb a rezignaci na důvěru, že moje volání bude vyslyšené.

O deset let později, když jsem od Nich odešla, propuklo naplno moje dlouho utajované puzení k zavrhování jídla. Začala jsem hladovět. A hladovění mi přineslo blažený pocit svobody. Poprvé v životě jsem se cítila SVOBODNÁ. Měla jsem volbu a tou mojí byl HLAD. Už mě nikdo nemohl násilím vykrmovat a násilně zaplňovat nejen moje tělo, ale ani moji duši výčitkami, nespokojeností a pocity zklamání. Moje šestnáct let znásilňované tělo i duše byly svobodné.

Ano, matko, získala jsem svobodu, a to za cenu velmi vysokou a placenou dalších patnáct let. Tou cenou byla mentální anorexie.

16.

Přestěhovali jsme se. Do třetí třídy jsem nastoupila na vesnické škole. Pamatuji si, že jsem se v období základní školy pohybovala na okraji. Spolužáci okamžitě vycítili, že jsem JINÁ. Jak jiná? Zpětně se mi ta jinakost těžko popisuje. Samozřejmě, že všichni věděli, jak je to možné jen na vesnici, že jsem adoptovaná. Nikdo o tom nemluvil, ale jejich oči se na mě dívaly s odstupem. Nejenže jsem nepatřila do vesnice, kde se většina mých spolužáků narodila, čili jsem byla cizí, ale ještě navíc jsem ani nepatřila do rodiny, u které jsem žila. Důsledky této „cizoty“ jsem s sebou nesla každý den jako břemeno, o kterém jsem věděla jen napůl mysli a kterému jsem ani trochu nerozuměla.